

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Ліман Френк Баум

ДОРОГА ДО КРАЇНИ

Оз

Харків
«ФОЛІО»
2020

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Чарівник Країни Оз
*
Чудесна Країна Оз
*
Озма з Країни Оз
*
Дороті та Чарівник у Країні Оз
*
Дорога до Країни Оз
*
Смарагдове місто Країни Оз
*
Латочка з Країни Оз
*
Тік-Ток з Країни Оз
*
Опудало з Країни Оз
*
Ринкитинк у Країні Оз
*
Пропала принцеса Країни Оз
*
Залізний Лісоруб з Країни Оз
*
Чари Країни Оз
*
Глінда з Країни Оз

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЗМІСТ

До моїх читачів	6
I. ШЛЯХ ДО ОЛІЙНИХ ПОЛІВ	7
II. ДОРОТІ ЗУСТРІЧАЄ ГУДЗИКА-РОЗУМНИКА	19
III. ДИВАКУВАТЕ СЕЛИЩЕ.....	25
IV. КОРОЛЬ-ЛИС.....	35
V. ДОЧКА ВЕСЕЛКИ.....	45
VI. ЗВІРИНЕ МІСТО.....	51
VII. ПЕРЕТВОРЕННЯ КОСМАТОГО ЧОЛОВІЧКА.....	59
VIII. МУЗІКА.....	71
IX. ОБЛИЧЧЯ ПЕРЕВЕРТНІВ	81
X. ВТЕЧА ІЗ СУПОВОГО КОТЛА.....	89
XI. ДЖОН МАЙСТЕР-НА-ВСІ-РУКИ.....	99
XII. ШЛЯХ ЧЕРЕЗ ЗГУБНУ ПУСТЕЛЮ.....	107
XIII. СТАВОК ІСТИНИ	113
XIV. ТІК-ТОК ТА БІЛЛИНА	119
XV. ЗАЛІЗНИЙ ЗАМОК ІМПЕРАТОРА.....	127

XVI. ПРОГУЛЯНКА ДО ГАРБУЗОВОГО ПОЛЯ	133
XVII. ПРИБУТТЯ КОРОЛІВСЬКОГО ЕКІПАЖУ	139
XVIII. СМАРАГДОВЕ МІСТО	147
XIX. ЛАСКАВО ПРОСИМО КОСМАТОГО ЧОЛОВІЧКА	155
XX. ОЗМА, ПРИНЦЕСА КРАЇНИ ОЗ	161
XXI. ДОРОТІ ЗУСТРІЧАЄ ГОСТЕЙ.	169
XXII. ІМЕНІТІ ГОСТІ НА ПОРОЗІ.	177
XXIII. ВЕЛИКИЙ БЕНКЕТ	187
XXIV. СВЯТКУВАННЯ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ.	193

До моїх читачів

Що ж, мої любі, ось те, що ви попросили: ще одна книжка Країни Оз про дивні пригоди Дороті. В цій історії є також і Тото, бо ви просили повернути його. Є тут і багато інших персонажів, яких ви впізнаєте. Справді, я намагався якомога ретельніше розглянути побажання моїх маленьких кореспондентів. Якщо ця розповідь не є тим, про що ви мріяли, то варто поміркувати ось над чим: історія народжується перш, ніж її можна записати, і письменник не може сильно змінювати її, не зіпсувавши.

У передмові до книжки «Дороті та Чарівник у Країні Оз» я сказав, що хотів би написати кілька оповідань, які не були б історіями про Оз. Річ у тім, що я писав історії про Оз надто довго — принаймні так мені здавалося. Але з моменту опублікування цієї частини мене просто завалили листами від моїх маленьких кореспондентів, які просили мене «писати більше про Дороті» та «більше про Оз». А оскільки я пишу лише для того, щоб порадувати дітей, то намагаюся поважати їхні бажання.

У цій книжці є кілька нових персонажів, які цілком заслуговують на життя. Мені дуже подобається Косматий чоловічок, тож сподіваюся, що він сподобається і вам. Щодо Поліхромії — дочки Веселки та дурного маленького Гудзика-Розумника, то вони, гадаю, зробили ці історії про Оз ще веселішими, тож тішуся з того, що ці герої опинилися в цій книжці. Водночас дуже хочу дізнатися, чи сподобалися вони вам.

Коли я взявся писати цю книжку, то отримав цікаві новини з «Країни Оз». Вірю, що вони приємно здивують вас, мої любі. Але це така довга й захоплива історія, що її потрібно зберегти для ще однієї книжки, яка, можливо, стане останньою історією, яка розповідатиме про Країну Оз.

ЛИМАН ФРЕНК БАУМ
Коронадо, 1909 рік

**ШЛЯХ
ДО
ОЛІЙНИХ ПОЛІВ**

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— **Б**удь ласка, маленька панно, — мовив Косматий чоловічок, — чи не могла б ти показати мені дорогу до Олійних полів?

Дороті придивилася до нього. Він виглядав обшарпано, але в очах було щось таке, що робило його напрочуд приємним.

— Звичайно, — відповіла дівчинка. — Я можу вказати тобі шлях. Але це зовсім інша дорога.

— Інша дорога?

— Так. Тобі доведеться перетнути велику ферму, потім йти стежкою до головної дороги, потім повернути на північ і йти до розвилки, де п'ять стежечок розбігаються в різні боки, а далі... ой, краще мені самій подивитися...

— Будь ласка, мила панно. Якщо хочеш перевірити дорогу до самісіньких Олійних полів, — відгукнувся халамидник.

— Зверни на стежку за пеньком в'яза або на доріжку за ніркою ховраха, або...

— І будь-яка підходить?

— Звичайно, ні, Косматий чоловічку. Щоб дістатися до Олійних полів, треба вибрати один-єдиний правильний шлях.

— А ця дорога, яка веде від пенька ховраха, єдина або...

— Господи! — вигукнула Дороті. — Доведеться самій показати тобі, куди йти, ти страшенно дурний. Почекай трохи, я збігаю додому й одягну капелюшка.

Халамидник залишився один. Він повільно жував вівсяну стеблинку, наче не міг знайти нічого смачнішого. Потім звернув увагу на яблуню, що росла біля будинку, і побачив на землі багато яблук.

Косматий чоловічок вирішив, що яблука смакуватимуть набагато краще за вівсяну стеблинку, тож попрямував до дерева, щоб підібрати їх. Аж раптом з будинку вихором вилетіла маленька чорна собачка з коричневими оченятами й помчала до незнайомця, який встиг підібрати три яблука й засунути їх до однієї з глибоких кишень, якими повнилося його лахміття.

Песик з гавкотом кинувся до голодранця, але він швидко схопив її за загривок і запхав в ту саму кишеню, де вже лежали яблука. На землі залишалося ще багато яблук, халамидник підбирав їх і опускав у кишеню — кожне яблуко було песика по голові або по спині, від чого той гарчав. Песика звали Тото. Він страшенно засмутився, потрапивши в кишеню незнайомця.

Дороті не забарилася. Вона з'явилася на порозі з капелюшком в руках і покликала:

— Ходімо, Косматий чоловічку, якщо хочеш, щоб я показала тобі дорогу до Олійних полів.

Дівчинка перелізла через огорожу. Незнайомець зробив так само. Він рухався повільно, заглиблений у свої думки, раз по раз спотикаючись на невеликих купинах, ніби не помічаючи їх.

— До чого ж ти розсіяний! — вигукнула Дороті. — В тебе втомилися ноги?

— Ні, маленька панно, справа не в ногах, всьому виною рослинність на моєму обличчі: це волосся так заважає в теплу погоду. Хоч би пішов сніг. А ти зраділа б снігопаду?

— Звичайно, ні, — відповіла Дороті, суворо глянувши на обшарпанця. — Якщо в серпні піде сніг, він погубить і кукурудзу, й овес, і пшеницю, дядько Генрі не збере врожай, збідніє й тоді...

— Ні! — вигукнув халамидник. — Гадаю, снігу не буде. Це наша стежина?

— Так, — відповіла Дороті, долаючи ще через одну огорожу. — Я проведу тебе до головної дороги.

— Спасибі, мила дівчинко. Ти хоч і юна, але дуже добра.

— Не кожен знає дорогу до Олійних полів, — завважила Дороті, підстрибом рушивши по стежці. — Але я часто бувала там з дядьком Генрі й зумію знайти її навіть із зав'язаними очима.

— Будь ласка, не зав'язуй очі, — з серйозним виглядом попрохав незнайомиць. — Ти можеш помилитися.

— Це неможливо, — засміялася дівчинка. — Ось головна дорога. А нам потрібен другий поворот наліво. Ні, третій. Хоч, ні, мабуть, четвертий... Ану дивімося... Перша стежка — біля пенька, друга — біля нірки ховрашка, а потім...

— Що ж потім? — запитав халамидник, опускаючи руку в кишеню. Тото одразу вкусив його за палець. Незнайомиць сказав «Ой!» і миттю витягнув руку з кишені.

Дороті нічого не помітила. Вона стурбовано дивилася на дорогу, затуляючи долонькою очі від сонячних променів.

— Пішли, — рішуче мовила вона. — Залишилося вже небагато, і я тобі покажу, як іти далі.

Незабаром вони підійшли до розвилки, звідки в різних напрямках розходилися п'ять стежечок. Дороті вказала пальцем на одну з них і сказала:

— Ось ця, Косматий чоловічку.

— Дуже вдячний, мила панно, — сказав незнайомиць і попрямував по іншій дорозі.

— Куди ж ти? — закричала дівчинка. — Ти пішов зовсім не туди.

Він зупинився.

— Ти сказала, що ось ця дорога веде до Олійних полів, — сказав він, нервово сіпаючи пальцями бороду.

— Все правильно.

— А я не хочу потрапити до Олійних полів.

— Не хочеш?

— В жодному разі. Я просив тебе показати мені дорогу до Олійних полів, щоб не потрапити туди випадково.

— А! Так куди ж ти прямуєш?

— Мені все одно, панно...

Відповідь дивного незнайомця не тільки здивувала дівчинку, але й розсердила: виявляється, всі її старання намарне.